

get i betragtning har mulighed for at ændre profilen lidt.

Desuden tror jeg, at vi skal bede de andre lande, der ligger under os, om at løfte sig nu. Derved får man flere ressourcer, som verdenssamfundet og de fattigste og flygtningene har brug for.

(Kort bemærkning).

Ebbe Kalnæs (CD):

Der var et område i statsministerens åbningstale, som vi ser som meget vigtigt, og som var et meget klart signal. Det mangler jeg lidt i hr. Jan Petersens ordførertale. Det var det, statsministeren pegede på, nemlig om vi har fået for mange regler, og om vi i forhold til den enkelte og omsorgen og de mange sager, vi har haft, hvor Christiansborg rykker og siger ny lovgivning osv. hele tiden, i virkeligheden gør det, der bliver til gavn for det enkelte menneske, der har brug for det.

Det er de krav, der har været, begrebet retskrav, de mange ankenuligheder, som selvfølgelig ingen ville tage afstand fra, men som måske er blevet den pestilens, der gør, at hele mellem-laget og kontrol, evaluering, centre og andet måske i højere grad æder ressourcerne fra den slutbruger, der er tale om.

Da statsministeren pegede præcis på det område, kunne jeg godt tænke mig at vide, om man har nogle operationelle forslag. Hvordan får vi fat i det? For jeg tror, vi er mange i dette Folketing, som håber på, at vi kan få fat på lige præcis det.

(Kort bemærkning).

Jan Petersen (S):

Jeg vil til hr. Ebbe Kalnæs give to svar. Det ene er: Det påhviler os som lovgivere, når regeringen kommer med lovforslag, også at engagere os i, hvilket regelbureaukrati det her udløser.

Det er ikke altid alene på grund af regeringsforslag, at lovgivning efterlader flere regler. Det skyldes også ofte hensyn til specielle ønsker i Folketinget eller hos organisationer eller virksomheder. Så det er den ene del af svaret: Det er et fælles ansvar.

Men selvfølgelig skal regeringen, og det har jeg også set at man har kvitteret for, selv gøre sig umage for at tænke i enklere regler. Det er også sket hidtil, men det er en konsekvensindsats, som er nødvendig.

Det andet er, at jeg læste og hørte talen specielt som noget, der drejede sig om reglerne for

ældre, og den måde, på hvilken vi efterhånden har fået bygget regler, der styrer noget, der er så svært at styre via regler, nemlig omsorg, for man kan ikke sætte omsorg på den type formler, når det kommer til stykket.

Jeg tror, at det signal meget godt passer med den virkelighed, som mange ældre og mange ansatte, der arbejder som hjemmehjælper, har set. Jeg tror, at vi i fællesskab også har brug for at se, om vores lovgivning nu passer til det, der er opgaven, og det tror jeg ikke helt den gør. Jeg tror også, at der er et afsæt for netop regler på det område i den måde, vi har lavet lovgivningen på, og så må vi kigge på lovgivningen.

(Kort bemærkning).

Ebbe Kalnæs (CD):

For at præcisere lidt nærmere tror jeg, at det, der er tale om, er – når vi ser eksempler f.eks. i Odense, og det er ingen kritik af Odense Kommune, for det er den situation, vi er i – eksempelvis stregkoder på døren.

Så ved vi, at bevæggrunden jo ikke er at gøre det bedre, men at sikre sig imod det næste angreb, altså en sag, hvor måske Christiansborg eller andre siger: Ny lovgivning, ny lovgivning, nye regler, nu skal vi ordne det.

Men i virkeligheden sker der bare det, at det ikke nødvendigvis giver nogen form for kvalitet, men det giver måske en anden form for utryghed. I virkeligheden er det, hvis vi skal udtrykke det i et meget enkelt sprog, bekymringen for, at enkeltindividets forhold til fællesskabet bliver via en advokat og et ankesystem, og det er det, vi skal prøve at møde. Det er der, jeg siger, at der håber jeg på, at Socialdemokratiet og regeringen vil gå kraftigt ind i det.

Formanden:

Hr. Jan Petersen. Derefter har økonomiministeren bedt om ordet.

(Kort bemærkning).

Jan Petersen (S):

Jeg vil sige til hr. Ebbe Kalnæs, at jeg faktisk er fuldstændig enig. Det er lettere at give det svar, at jeg er enig, og det er lettere at stille spørgsmålet, end det er at gøre det i virkeligheden.

Men det er rigtigt også for mig at se, at der sker en retsliggørelse af flere og flere forhold og dermed også, at vi flytter den direkte forbindelse mellem velfærden og den enkelte. Men vi har selv bidraget, og der har været krav om, at vi gjorde det.